

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **EURO TAXI HATĚ, s.r.o.**, IČ: 24680109, se sídlem Hatě 89, Skruhov, zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Veleslavínova 7, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2013, čj. MF-75657/2013/16-1858,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání ve správním řízení a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále také jen „*magistrát*“) ze dne 6.6.2013, čj. MHMP 474923/2013. Ve správním řízení byla žalobci uložena podle ust. § 16 odst. 4 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o cenách*“) pokuta ve výši 70.000,- Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč, a to za skutek, že porušil cenové předpisy podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách tím, že dne 6.2.2013 řidič žalobce účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem Škoda Superb na trase Malé náměstí, Praha 1 až U Klikovky 10, Praha 5 (vzdálenost 6,6 km) částku 680,- Kč, přestože měl účtovat částku 250,- Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě, kterou je soud vázán, uplatňoval tyto konkrétní žalobní body. Uvedl, že řidič postupoval v souladu s cenovými předpisy, po dobu jízdy měl zapnutý taxametr a následně byl vytištěn doklad o zaplacení jízdného znějící na částku 69,- Kč, když časové údaje i délka jízdy odpovídající popsanému skutku, za nějž byl postižen. Řidič trvá na tom, že po cestujících požadoval zaplacení této částky. Správní úřady se nevypořádaly s jeho námitkou, že nebyl vyrozuměn o provedení příslušné kontroly předem ve smyslu ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“), ač v jejím průběhu tomu nic nebránilo (jednalo se o pracovní den); poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2009, sp. zn. 7 As 11/2009. Žalobce uvádí, že o provedení kontroly mohlo být provedeno vyrozumění dané telefonicky, což v jiných případech kontrolní orgány činí, v tomto případě tak tomu však nebylo.

V dalším žalobním bodě namítá porušení svého právo na spravedlivý proces, když se nemohl zúčastnit výslechu svědkyň, ačkoliv před stanoveným termínem žádal o jiný termín. Poukázal na rozpor kontrolního protokolu s výpověďmi svědkyň, neboť jízda měla být ukončena v 15:51 hodin, pokud by svědkyně seděly ve voze řidiče 3 – 5 minut, jak uvedly při výslechu, tak je fyzicky nemožné, aby stihly každá samostatně sepsat oznámení o poskytnuté přepravě a následně byl sepsován kontrolním pracovníkem protokol v 15:55 hodin. Svědkyně dále uvedly, že na taxamtru byla po dojezdu zobrazena částka 680,- Kč, ve zmíněném protokole je uvedeno „jízdné dle taxamtru 69,- Kč“. Současně dodal řidič kontrolnímu pracovníku kopii dokladu o zaplacení na částku 69,- Kč, na němž odpovídal údaj o čase i o délce trasy. Nebylo prokázáno, že by do taxamtru bylo zasaženo, stejně jako skutečnost, že cestující skutečně zaplatili za jízdu tolik, kolik tvrdí. Namítá tak rozpor v dokazování, kdy správní orgány nepřihlédli ke stvrzence o zaplacení a z ní nečinily skutkové zjištění. Žalobce dále namítal ve správním řízení, že tisk stvrzenky trvá zhruba 30 sekund, v případě, že zákazníci na tisk stvrzenky nevyčkali, není to vina řidiče; taxametr je nastaven na automatický tisk po ukončení jízdy, k tisku tedy muselo dojít. Při výslechu svědkyně připustily, že si o stvrzenku neřekly, je tedy i velmi pravděpodobné, že ani nevyčkali jejího vytisknutí, je tak pochybné, o jakou částku si řidič řekl a kterou mu uhradili. Nijak nebylo zjišťováno, kolik peněz měly cestující k dispozici, v rámci svých svědeckých výpovědí neuvádějí žádné podrobnější informace, které by se vztahovaly k osobě řidiče, k identifikaci použitého vozidla taxi, kolik jízd uskutečnily toho dne a další skutečnosti důležité pro posouzení jejich věrohodnosti; rovněž ze spisu nevyplývá, že by byly zaměstnankyně magistrátu. Žalobce ve správním řízení namítal, že tyto svědkyně jsou uvedeny pouze jménem a příjmením, nikoliv svým pracovním zařazením, narozením, bydlištěm, a není tak prokázáno, zda právě tyto osoby byly cestujícími. Podle názoru žalobce měl být v dané věci proveden výslech řidiče.

Žalobce dále namítá, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí neobsahuje žádné údaje o řidiči taxislužby, neuvádí, zda je zaměstnancem žalobce, či jak souvisí s činností žalobce. Odkaz na ust. § 5 odst. 1 zákona o cenách je chybný, neboť o cenách hovoří ust. § 5 odst. 2 zákona o cenách, a chybí označení cestujících, kterým měla být služba poskytnuta.

Žalobce v dalším žalobním bodě uvádí, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s odůvodněním uložené pokuty, podle názoru žalobce je pokuta nepřiměřeně přísná a pro něj likvidační. Závěr správních orgánů, že zaměstnává asi 80 řidičů, nic nevypovídá o jeho hospodářské situaci. Dále namítá, že není odůvodněna povinnost k náhradě paušální částky.

Žalobce pak v žalobě činí alternativní návrh, aby soud uloženou pokutu moderoval tak, že by od ní upustil či ji snížil, neboť uložená pokuta představuje významný zásah do majetkových poměrů žalobce, k čemuž přiložil daňové přiznání za rok 2012 spolu s výkazem zisků a ztrát a rozvahu k 31.12.2012.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž obsahově uváděl tytéž důvody, které jsou v odůvodnění správních rozhodnutí.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

Dne 6.2.2013 byl zaměstnancem magistrátu sepsán protokol o provedené kontrole téhož dne v 15:55 hodin, z něhož je patrné, že řidič provozoval taxislužbu pro provozovatele – žalobce, vozidlo obsahovalo taxametr, je popsáno oznámení cestujících, že byli přepraveni z Malého náměstí v Praze 1 do ulice U Klikovky 10 v Praze 5, přepravu objednali na ulici, řidič při jízdě použil taxametr, po uskutečnění jízdy řidič požadoval 680,- Kč, na taxamtru bylo jízdné 68.0,- Kč, řidič nevydal cestujícím stvrzenku z tiskárny taxamtru ani jiný doklad o zaplacení jízdného. Dále je v protokolu uvedeno, že řidič přivezl zákazníky, požadoval zaplacení částky 680,- Kč, kterou i přijal celkově se spropitným 700,- Kč, na tuto částku zákazníkům bez vyzvání nevydal stvrzenku, kterou vytiskl až při kontrole. V protokolu je dále uvedeno vyjádření řidiče, který uvedl, že uvedené v protokolu se nezakládá na pravdě, jedná se o tvrzení jakýchsi figurantů, přepravu poskytl v souladu s cenovými předpisy a stvrzenku vydal a předkládá v kopii. Protokol podepsaly osoby přítomné při kontrole.

Ve spisu jsou dále dvě oznámení o poskytnuté přepravě, které vyhotovily cestující, z obou vyplývá, že taxametr byl během jízdy v provozu, na začátku jízdy byla částka 0,- Kč, na konci pak 680,- Kč, stvrzenku žalobce nevydal. Nástup jízdy byl v 15:34, výstup v 15:43 hodin.

Z kontroly byla provedena fotodokumentace, která je součástí spisu (vozidlo, stvrzenka).

Žalobce byl poučen o svém právu vyjádřit se k protokolu o cenové kontrole oznámením magistrátu ze dne 7.2.2013, žalobce se vyjádřil podáním ze dne 12.2.2013.

Oznámením ze dne 4.3.2013 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení, v němž byl žalobce mj. poučen o svých procesních právech. K tomuto oznámení se žalobce vyjádřil podáním ze dne 12.3.2013. Opravou nesprávnosti ze dne 21.3.2013 magistrát opravil údaje uvedené ve shora zmíněném oznámení o zahájení řízení.

Oznámením magistrátu ze dne 29.3.2013 byl žalobce seznámen s nařízením ústního jednání výsledkem svědků na den 22.4.2013 v 9:00 hodin. Žalobce žádostí ze dne 26.3.2013 požádal o stanovení nového termínu z důvodu, že statutární zástupci žalobci působí jako řidiči pracující do nočních hodin, žádal o stanovení výsledku v odpoledních hodinách (toto oznámení bylo magistrátu doručeno až dne 17.4.2013). K této žádosti sdělil magistrát přípisem ze dne 19.4.2013, že žádost nebyla akceptována, neboť není rozhodující, jak si žalobce uspořádá své vnitřní poměry tak, aby se mohl výsledku zúčastnit.

Dne 22.4.2013 byly vyslechnuty dvě svědkyně – cestující, které zároveň podepsaly protokol o uskutečnění jízdy, žalobce se k výsledku nedostavil. Ve výsledcích potvrdily skutečnosti, které v protokolu byly uvedeny.

Oznámením ze dne 2.5.2013 bylo žalobci oznámeno, že dokazování bylo skončeno a že má právo se vyjádřit před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům.

Rozhodnutím magistrátu ze dne 6.6.2013, čj. MHMP 474923/2013 (prvostupňové správní rozhodnutí) byla žalobci uložena pokuta a paušální částka nákladů řízení (výrok je uvedeno v odůvodnění rozsudku výše). V odůvodnění je mj. uvedeno, že z judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 64/2010-78) nevyplývá povinnost správního orgánu umožnit trvání účasti na prováděné kontrole, povinnosti uvedené v ust. § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole jsou splněny seznámením kontrolované osoby s protokolem sepsaným na místě, v tomto případě řidiči, který žalobce při provozování vozidla zastupoval. Na základě uskutečněných svědeckých výpovědí považoval magistrát skutečnosti zjištěné při kontrole za prokázané, přičemž vycházel z těchto svědeckých výpovědí, sepsaného protokolu i fotodokumentace pořízené při kontrole. V odůvodnění je dále uvedeno, že účtování vyšších cen lze kvalifikovat jako jeden z nejzávažnějších deliktů podle zákona o cenách, s horní hranicí ukládané sankce ve výši 1.000.000,- Kč, žalobci byly již v minulosti pokuty uloženy, to jej však od deliktu neodradilo. Uložená pokuta nemůže být likvidační, kdy podle výpisu z živnostenského rejstříku provozuje i další podnikatelské aktivity a podle výpisu z rejstříku podnikatelů eviduje asi 80 řidičů.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jehož důvodu jsou obsahově obdobné, jako uplatněné žalobní body, o němž rozhodl žalovaný napadeným správním rozhodnutím. V odůvodnění je mj. uvedeno, že nebyla porušena ustanovení zákona o státní kontrole, jak uvedl magistrát v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, přičemž řidiče je nutné považovat za osobu oprávněnou jednat při kontrole za provozovatele taxislužby (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2010, čj. 7 As 64/2010-70). Povinnost kontrolovanou osobu informovat o kontrole je poté, co pominuly důvody pro provedení kontroly, aby nedošlo ke zmaření jejího účelu, což se v daném případě stalo. Dále je uvedeno, že kontrolní jízdu provedli zaměstnanci magistrátu, kteří spolupracují s kontrolory. Ohledně odkazu na stvrzenku z taxamtru, na níž je uvedena částka 69,- Kč, je uvedeno, že sama stvrzenka není důkazem, že řidič po cestujících požadoval částku uvedenou na stvrzence, svědecká výpověď však důkazem je, svědky vypověděly, že řidič požadoval 680,- Kč a že tuto částku viděly na displeji taxamtru a řidič nevydal stvrzenku. Hodnověrnost předložené stvrzenky snižuje i skutečnost, že zaměstnanec žalobce uplatňoval sazby, které jsou v úrovni 27% platné maximální ceny uvedené v nabídkovém ceníku umístěném ve vozidle, použití zjevně podnákladové ceny není možné vysvětlit aktuální situací na trhu. Ohledně výše pokuty je uvedeno, že magistrát vzal v úvahu všechny rozhodné skutečnosti, posoudil závažnost a opakovanost porušení cenového předpisu, zdůvodnil nutnost uložení citelné sankce i dopad uložení pokuty jako nelikvidační. Žalobci byla uložena pokuta za porušení cenových předpisů v prosinci 2012 a v květnu 2013. Ohledně paušální částky nákladů řízení, ta je zdůvodněna ust. § 79 odst. 5 správního řádu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

Podle ust. § 16 odst. 1 zákona o cenách: „(1) Právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že

a) nabídne, sjedná nebo požaduje cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně stanovenou podle § 5 odst. 1,

b) nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1,

c) nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5,

d) sjedná nebo požaduje cenu, jejíž výše nebo kalkulace není v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1,

e) nedodrží při prodeji cenu, která je v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1,

f) nedodrží cenové moratorium podle § 9 odst. 1,

g) nevede nebo neuchovává evidenci o cenách podle § 11,

h) poruší některou z povinností stanovených v § 13 odst. 2 až 11 při označování zboží cenami, nebo

i) neposkytne informaci o ceně podle § 13a. “.

Podle ust. § 16 odst. 4 zákona o cenách: „za správní delikt se uloží pokuta

a) do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. g), h) nebo i), odstavce 2 písm. b) nebo podle odstavce 3 písm. a) nebo c),

b) ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b),

c) do 10 000 000 Kč, jestliže výši nepřiměřeného majetkového prospěchu nelze zjistit, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b). “.

Podle ust. § 5 odst. 1 a 2 zákona o cenách: „(1) Úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální.

(2) Maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit. “.

Soud při posouzení jednotlivých žalobních bodů dospěl k závěru, že ty nemohou důvodně zpochybnit napadené správní rozhodnutí. Ta část žalobních bodů, která směřuje k průběhu příslušné kontroly, resp. k jejímu oznámení, je nedůvodná, neboť z obsahu správního spisu je patrné, že o provedené kontrole byl bezprostředně po skončení kontrolní jízdy informován řidič žalobce, přičemž samotnému žalobci byl následně zaslán protokol o této kontrole, z kontroly byla pořízena fotodokumentace, řidič žalobce se k příslušným zjištěním po provedené jízdě mohl bezprostředně po jejím skončení vyjádřit a také to učinil. Tento postup odpovídá judikatorně zpřesněnému postupu podle zákona o státní kontrole, který zmiňuje i žalovaný a magistrát v odůvodnění rozhodnutí, přičemž žalobce svou námitkou nemůže tento postup zpochybnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2010, čj. 7 As 64/2010-70). Rovněž je nutné uvést, že příslušný řidič je osobou, jejíž konkrétní konání je nutno přičítat přímo žalobci, neboť splňuje všechna kritéria přičitatelnosti tohoto konání přímo žalobci (označení vozu jménem žalobce, který je provozovatelem, obchodní firma uvedená na stvrzence). Pokud tak byl o provedené kontrole bezprostředně po skončení kontrolní jízdy informován řidič, ten se konkrétně k věci vyjádřil, následně byl tento

protokol odeslán žalobci, jednalo se tak o splnění informační povinnosti o prováděné kontrole přímo vůči žalobci a k žádnému porušení ust. § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole nedošlo.

V další části žalobních bodů žalobce napadá průběh dokazování u magistrátu, konkrétně skutečnost, že nebyl přítomen výsledku svědkyň. V tomto případě však žádné procesní právo žalobce porušeno nebylo – být přítomen u výsledku svědka je právem účastníka řízení. Pokud je mu toto právo umožněno a on jej nevyužije, jedná se o výkon jeho subjektivního veřejného práva, které je pouze na vůli účastníka řízení, když správní úřad jej k přítomnosti u výsledku nemůže nijak nutit. Jinými slovy řečeno – v tomto správním řízení byl žalobce řádně a včas informován o tom, že k výsledku svědkyň dojde, přičemž mu předem byl znám obsah kontrolního protokolu i oznámení o zahájení správního řízení, byl tak informován o tom, o čem bude takové dokazování vedeno (ke zjištění jakých skutečností). Žalobce se z tohoto výsledku omluvil, tedy sám svým jednáním svého práva nevyužil. Podle obsahu žalobního bodu žalobce spíše napadá závěr magistrátu o tom, že nebyla uznána jeho omluva z tohoto dokazování a žádost o jiný termín výsledku svědků. Podle názoru soudu však omluva žalobce a jeho žádost nebyla důvodná – obecný poukaz žalobce na to, že nemá v úředních dopoledních hodinách všedního dne čas se k magistrátu dostavit, je naprosto nedostatečný. Žalobce byl vyrozuměn o konání výsledku svědkyň oznámením, které mu bylo doručeno 2.4.2013, výslech se konal dne 22.4.2013, tedy téměř po 3 týdnech od tohoto vyrozumění. Žalobce měl tak dostatek časového prostoru, aby si uspořádal své vnitřní poměry tak, aby se mohl k tomuto úkonu dostavit. Přehlédnout nelze ani to, že žalobce svou žádost o stanovení nového termínu magistrátu doručil až dne 17.4.2013, tedy po více než dvou týdnech od vyrozumění o provedení výsledku, přičemž zde uvedl důvod, který je naprosto neakceptovatelný. Magistrát reagoval na tuto žádost připsím, kde žalobce informoval o tom, že tuto žádost neakceptuje; i bez toho připsu však podle názoru soudu se jednalo o důvod, který akceptovat nelze.

Pokud žalobce poukazuje na rozpory v podkladech pro rozhodnutí, tyto zde skutečně jsou, jak magistrát, tak žalovaný tyto rozpory však přesvědčivě vysvětlily v odůvodnění správních rozhodnutí a logicky je vyvrátili dalším dokazováním (výslechem svědků). Soud tak v této souvislosti pouze může odkázat na odůvodnění správních rozhodnutí. Pokud byla na příslušné stvrzence uvedena částka jiná, než ta, která byla zaplacená (částka 69,- Kč namísto částky 680,- Kč), pak tento zdánlivý rozpor byl vysvětlen následným dokazováním, a to svědeckou výpovědí osob, které jízdu provedly a za ni zaplatily. Navíc – úvaha správního orgánu o tom, že částka 69,- Kč (stejně jako částky cen uvedených ve vozidle) je z ekonomického hlediska za provedenou jízdu (6,6 kilometru) tak nesmyslná, je naprosto logická a racionální a vede k logickému závěru, že údaje uvedené na této stvrzence jsou zjevně nesprávné. Logickým hodnocením provedeného dokazování se tak správní úřady přiklonily ke skutkové verzi, která vyplynula ze svědeckých výpovědí po logickém zhodnocení tohoto dokazování. Námitka žalobce, že ve spise nejsou uvedeny osobní údaje svědků jako datum narození či místo bydliště je rovněž nedůvodná – tyto údaje nejsou nijak nutné k příslušné identifikaci vyslechnutých svědků, jsou jejich osobními údaji a není žádný důvod k tomu, aby byly ve spise uvedeny. Pokud žalobce namítal, že časové údaje kontrolní cesty a následného vyhotovení protokolu neodpovídají dokazování, soud nic takového nezjistil – jak je patrné ze svědeckých výpovědí a protokolu o kontrole, jízda trvala od 15:34 do 15:43, protokol o kontrole byl sepsán ihned poté v 15:55, stvrzenka byla vytištěna v 15:51. Tyto časové údaje odpovídají provedené cestě i následnému sepsu protokolu a žádná časová nesouslednost z nich nijak neplyne. Námitka žalobce, že nelze přičítat řidiči k tíži, že nevytiskl stvrzenku po skončení jízdy a nepředal ji osobám, které přepravoval, není důvodná. Tvzení řidiče, že zákazníci na vytištění stvrzenky nevyčkali, je s ohledem na provedené

dokazování velmi nevěrohodné a podle názoru soudu je naprosto vyvráceno shora uvedenými údaji o čase provedení jízdy a vytištění stvrzenky. Pokud by zákazníci stvrzenku odmítli převzít, pak by ji logicky měl předložit řidič vozidla ihned po zahájení příslušné kontroly, k čemuž zjevně nedošlo – stvrzenku, kterou řidič předložil, vytiskl až v 15:51, tedy v době, kdy věděl, že probíhá příslušná kontrola, nikoliv v 15:43, kdy byla jízda ukončena. Pokud by tedy tvrzení řidiče mělo být věrohodné, musela by stvrzenka být vytištěna minimálně v 15:43, kdy byla jízda ukončena, takovou stvrzenku však ani řidič, ani žalobce ve správním řízení nepředložil. Soud tak na rozdíl od žalovaného žádné rozpory v hodnocení provedeného dokazování neshledal.

Pokud žalobce uváděl, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je neúplný, neboť neuvádí právní vztah řidiče k žalobci a odkazuje na ust. § 5 odst. 1 zákona o cenách, ačkoliv odůvodnění hovoří o § 5 odst. 2 zákona o cenách, pak soud uvádí, že uvedení vztahu mezi řidičem a žalobcem není znakem příslušné skutkové podstaty deliktu, proto jeho uvedení v tzv. skutkové větě ve výroku není nutné. Pokud magistrát odkázal na jiný odstavec příslušného zákona, pak se jedná o marginálii, která nemá žádný vliv na vydané rozhodnutí a jeho celkový obsah a povahu.

V poslední části žalobních bodů napadá žalobce skutečnost, že nebyla řádně zdůvodněna výše uložené pokuty. Ani tento žalobní bod není důvodný - z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán přihlédl k relevantním hlediskům, jako je poškození dobrého jména hlavního města Prahy, typová závažnost tohoto deliktního jednání (předražení jízdného u cizinců), rozsah činnosti žalobce (který eviduje asi 80 řidičů) i recidiva tohoto jednání. Ohledně namítané likvidační výše uložené pokuty je nutné uvést, že žalobce své majetkové poměry v průběhu správního řízení nijak nenamítal a v odvolání k této skutečnosti ničeho neuvedl, tuto námitku poprvé uplatnil až v řízení soudním. Za této situace tak nelze přičítat správním úřadům, že ke konkrétním majetkovým poměrům žalobce nepřihlédly, když ty neměly k dispozici – z odůvodnění rozhodnutí je patrné, že vycházely ze skutečností jiných, kde tyto poměry hodnotily a které jsou jim k dispozici – zejména z rozsahu činnosti žalobce. Soud s takovým postupem souhlasí – případné nepříznivé majetkové poměry, kdy by uložená pokuta mohla vést k ekonomické likvidaci žalobce, musí prokazovat zejména tento subjekt, pokud se jí dovolává. Uložená pokuta ve výši 70.000,- Kč však podle názoru soudu nijak likvidační být nemůže, neboť není natolik vysoká, aby subjekt žalobce mohla výrazněji ovlivnit. Dále je nutné uvést, že odkaz na tvrzenou likvidační výši pokuty nemůže omlouvat a tolerovat deliktní jednání – smyslem posuzování ekonomické situace delikventa je to, aby uložený trest neznamenal fakticky jeho likvidaci. Toto posuzování však rozhodně neznamená, že jakýkoliv nepříznivý ekonomický následek do majetkové sféry delikventa znamená, že pokutu nelze uložit. Pokuta je trestem a jedním z jejích aspektů je mj. ekonomicky znevýhodnit ty subjekty, které porušují právní povinnosti, čímž mohou získávat na úkor ostatních subjektů na trhu konkurenční výhodu, aby tuto ekonomickou výhodnost jejich jednání nemělo. Dále je nutné uvést, že rovněž poukaz na nepříznivou ekonomickou situaci právnické osoby nemůže být vždy důvodem pro snížení pokuty či od jejího upuštění, neboť právem obecně nemůže být podporováno jednání, kdy je určitá právnická osoba založena jako další subjekt, který sám o sobě podstatný majetek nemá, kdy faktickou činnost vykonávají subjekty jiné, čímž dojde pouze k eliminaci deliktní odpovědnosti (uložené pokuty jako typický správní trest nelze fakticky nijak vykonat, tedy exekučně vymoci). V daném případě byla výše uložené pokuty přiléhavě zdůvodněna, pokuta byla uložena při recidivě jednání, a při dolní hranici zákonné sazby, přičemž z dostupných zdrojů byl hodnocen i případný likvidační následek pokuty, který nebyl shledán.

Součástí žaloby učinil žalobce též návrh na rozhodnutí soudu o upuštění od uložení pokuty či o jejím snížení. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo. Správní orgány obou stupňů výši pokuty náležitě zdůvodnily a se závěry, k nimž v tomto směru dospěly, se soud ztotožňuje. Vzhledem k okolnostem daného případu a též s přihlédnutím k maximální výši sankce, kterou je možné za tento typ správního deliktu podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách pachateli uložit, nelze pokutu ve výši 70.000,- Kč označit za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu proto nebylo vyhověno, aniž by tak soud prováděl v žalobě navržené doplňování dokazování k této otázce (daňové přiznání, výkaz zisků a ztrát, rozvaha).

Ani poslední námitka žalobce, jež se týká nedostatečného odůvodnění uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení, není opodstatněná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výrok o povinnosti žalobce uhradit náklady správního řízení odůvodnil odkazem na ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, podle kterého správní orgán uloží účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, povinnost paušální částkou nahradit náklady řízení. Takové odůvodnění považuje soud za postačující. V souzené věci nemůže být pochyb o tom, že řízení o správním deliktu spočívajícím v porušení cenových předpisů bylo zahájeno z toho důvodu, že ze strany žalobce došlo vytýkaným jednáním (předražením jízdného) k porušení povinnosti uložené zákonem o cenách ve spojení s nařízením o maximálních cenách. Byl to tedy nepochybně žalobce, kdo správní řízení vyvolal porušením své právní povinnosti.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. srpna 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová